

## POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa R. O.  
przeciwko E. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.  
o odszkodowanie,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw  
Publicznych w dniu 25 maja 2017 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 3 marca 2016 r., sygn. akt III APa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i  
zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej 2000 zł  
(dwa tysiące) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego  
w postępowaniu kasacyjnym.**

### UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 3 marca 2016 r., na skutek apelacji powoda, zmienił wyrok Sądu Okręgowego w S. z 17 czerwca 2014 r. w zakresie pkt. 1 w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 105 012,48 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 29 listopada 2007 r. i oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt 1); oddalił apelację w pozostałym zakresie (pkt 2), rozstrzygając o obowiązku zapłaty opłaty sądowej (pkt. 3-4) oraz kosztach postępowania (pkt. 5-6).

Wyrok Sądu Apelacyjnego powód zaskarżył w części odnośnie pkt. 1 - to jest w zakresie, w jakim oddalono powództwo ponad kwotę 105 012,48 zł z ustawowymi

odsetkami od 29 listopada 2007 r. i nie zasądzone na rzecz powoda kwoty 400 000 zł z odsetkami ustawowymi od 29 listopada 2007 r. do dnia zapłaty, a także w zakresie pkt 2-6 w całości.

Zarzucił naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 382 k.p.c. poprzez bezpodstawne pominięcie części zgromadzonego w postępowaniu materiału. Zarzucił również naruszenie prawa materialnego, to jest art. 8 k.p. poprzez niewłaściwe zastosowanie tego przepisu polegające na ograniczeniu prawa powoda do odprawy i na zasądzeniu kwoty 105 012,48 zł, w sytuacji gdy niesporny w sprawie stan faktyczny odniesiony do mających zastosowanie w sprawie przepisów prawa pracy (Porozumienie Zbiorowe z 18 grudnia 2002 r. z uwzględnieniem Aneksu nr 1 oraz Aneksu nr 2) stanowił podstawę do zasądzenia kwoty 703 583,61 zł, co stanowiło następstwo pominięcia przez Sąd Odwoławczy szeregu okoliczności, w szczególności dotyczących rozwiązania umowy o pracę, skutków rozwiązania umowy o pracę dla powoda i jego najbliższej rodziny, przyczyn niepodjęcia ponownego zatrudnienia u pozwanej, pozorności działań pozwanej w kierunku ponownego zatrudnienia powoda, okoliczności, że zasądzona kwota nie odpowiada nawet różnicy dochodów między dochodami, jakie powód osiągał z tytułu stosunku pracy przed rozwiązaniem przez pozwaną umowy o pracę w 2007 r., a dochodami, jakie pozyskiwał od 2008 r. w ramach działalności gospodarczej, wypłaty odprawy pracownikowi A. N., skutków dla konsumentów wypłaty odprawy na rzecz powoda, skali prowadzonej przez pozwaną działalności i niegospodarności, kosztów ponoszonych przez grupę energetyczną E., w tym na wypłaty wynagrodzeń na rzecz osób pełniących funkcje w organach zarządczych i nadzorczych oraz na sponsoring.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący wskazał na jej oczywistą zasadność ze względu na rażące uchybienia przez Sąd Apelacyjny w (...) przepisom postępowania oraz przepisom prawa materialnego, które polegały na: 1) niewywiązywaniu się z przewidzianego w art. 382 k.p.c. obowiązku uwzględnienia przy rozpoznawaniu sprawy całości materiału zebranego w postępowaniu; 2) całkowicie dowolnym zastosowaniu art. 8 k.p., z pominięciem istotnych okoliczności, w sytuacji, gdy odmowa ochrony prawa pracownika na

podstawie wskazanego przepisu wymaga uwzględnienia całokształtu okoliczności sprawy, a szereg tych okoliczności w sposób rzucający się w oczy został pominięty.

Zdaniem skarżącego Sąd Apelacyjny w (...) przy ocenie żądania powoda pominął i w żaden sposób nie odniósł się do następujących okoliczności: (-) związanych z rozwiązaniem z powodem umowy o pracę, w których ujawnia się jednoznacznie zła wola pracodawcy, a w żadnej mierze przyczyną rozwiązania umowy o pracę nie były zmiany organizacyjne, ekonomiczne czy technologiczne (§ 6 ust. 2 Porozumienia Zbiorowego), które to przyczyny nakazywałyby ocenić problem wieloletniej gwarancji zatrudnienia z innej perspektywy; (-) daleko idące, negatywne konsekwencje dla powoda i jego rodziny w związku z rozwiązaniem umowy o pracę; (-) nieuwzględnienie znacznego spadku dochodów powoda mimo natychmiastowego podjęcia przez niego aktywności w ramach działalności gospodarczej; (-) przyczyn, dla których powód nie wystąpił do Sądu Rejonowego w G. o przywrócenie do pracy, a po zakończeniu procesu podchodził z dużą nieufnością do ogólnikowej koncepcji pozwanej ponownego zatrudnienia powoda; (-) wypłaty na podstawie Porozumienia Zbiorowego odprawy na rzecz pracownika A. N. w wysokości zbliżonej do kwoty objętej żądaniem powoda; (-) potencjalnego, minimalnego wpływu wypłaty odprawy na koszty ponoszone przez konsumentów; (-) prowadzenia przez pozwaną działalności na wielką skalę, działalności bardzo dochodowej, niegospodarności w spółkach grupy energetycznej E., wysokości kosztów ponoszonych przez spółki z grupy energetycznej E. na wypłaty wynagrodzeń na rzecz osób pełniących funkcję w organach zarządczych i nadzorczych oraz na sponsoring.

Pozwana w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, a także o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na wstępie należy podkreślić, że skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem zaskarżenia realizującym przede wszystkim interes publiczny polegający na usuwaniu rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz na

wspomaganiu rozwoju prawa. Oznacza to, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, iż takie okoliczności w sprawie zachodzą (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 czerwca 2013 r., III SK 55/12, LEX nr 1482419 i powołane tam orzeczenia; postanowienie Sądu Najwyższego z 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967). Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych wymienionych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

Skarżący wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania opart wyłączenie na twierdzeniu o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (przesłanka przedsądu wymieniona w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.) ze względu na rażące naruszenie art. 382 k.p.c., a w konsekwencji również rażące naruszenie art. 8 k.p.

Należy zauważyć, że z art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. w zw. z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona; nie chodzi bowiem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398<sup>3</sup> k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; postanowienie Sądu Najwyższego z 4 lutego 2014 r., II UK 458/13, LEX nr 1644551; postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2015 r., II PK 39/15, LEX nr 2021948).

Ponadto, w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, iż oczywista zasadność skargi kasacyjnej nie zachodzi wtedy, gdy skarżący dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powołuje się na zarzuty dotyczące naruszenia takich przepisów prawa procesowego, które mają charakter ogólnych dyrektyw wyznaczających istotę postępowania apelacyjnego, a do takich przepisów zalicza się w szczególności art. 382 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 14 lutego 2012 r., II PK 139/11, LEX nr 1167468; postanowienie Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2014 r., I UK 365/13, LEX nr 1646124). Regulacja z art. 382 k.p.c. ma charakter ogólnych wytycznych skierowanych do sądu orzekającego w danej sprawie, wobec czego ze swojej istoty nie może być w postępowaniu apelacyjnym

naruszona (samodzielnie) w sposób kwalifikowany, widoczny „na pierwszy rzut oka” (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2014 r., I UK 365/13). Podobny charakter ma art. 8 k.p. Przepis ten należy do kategorii przepisów prawa zawierających klauzule generalne (zwroty niedookreślone), wobec czego z natury rzeczy ma charakter ogólny, a jego zastosowanie jest ściśle uzależnione od konkretnych okoliczności faktycznych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 stycznia 2014 r., I PK 272/13, LEX nr 1646072).

Uwzględniając przywołane wyżej orzecznictwo, porównując uzasadnienie zaskarżonego wyroku - w szczególności w zakresie, w jakim Sąd wskazuje na okoliczności, które uzasadniały zasądzenie odprawy w wysokości niższej niż żądana (s. 35-39 uzasadnienia) - z okolicznościami rzekomo pomiętymi przez Sąd Apelacyjny, a które, według skarżącego, wpłynęłyby na zastosowanie art. 8 k.p., w ocenie Sądu Najwyższego skarżący nie wykazał, aby skarga kasacyjna była oczywiście zasadna ze względu na naruszenie art. 382 k.p.c. lub art. 8 k.p., odpowiednio, aby zaskarżony wyrok był z tej przyczyny oczywiście wadliwy.

Z tych powodów, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

Odnosnie wniosku pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania wywołanego wniesieniem skargi kasacyjnej, Sąd Najwyższy, uwzględniając sytuację majątkową powoda, orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., § 2 pkt 7 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804), oraz art. 102 k.p.c. – stosowanych w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398<sup>21</sup> k.p.c.